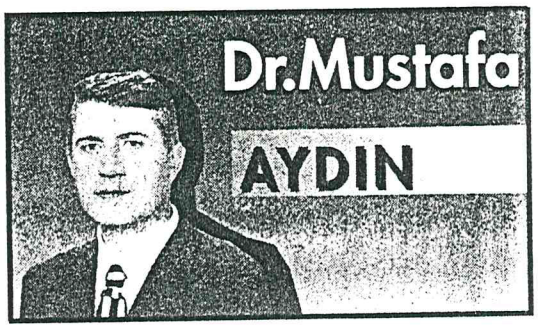

Hiç olmazsa öğretmen olsaydın

BİR zamanlar baştacımız olan öğretmenlerimizin itibarı artık bu kadar: **"Hiçbir meslek edinememişsen, hiç olmazsa öğretmen olsaydın."**
Bu sözcükler **"Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum"** düşüncesi ile saygı gösterilen, itibar edilen ve baş üstünde tutulan toplumun önderleri durumundaki öğretmenlerimizin günümüzde, içinde bulundukları sosyo ekonomik yapıyı çok net ve anlaşılır biçimde ortaya koymaya yetiyor da artıyor bile.
Bir öğretim üyesi olarak eğitim ve öğretimi kendisine meslek edinen, ülkemizin geleceğini emanet edeceğimiz nesillere şekil veren öğretmenlerimizin, sadece **24 Kasım Öğretmenler Günü** vesilesi ile hatırlanmasını bir türlü içime sindiremiyorum. Daha doğrusu hazmedemiyorum. Öğretmenler Günü'nü kutlamak, o günün öneminden dolayı birtakım sosyal aktivitelerde bulunmak tabii ki çok güzel bir davranış. Ancak bu, tıpkı anneler veya babalar günü gibi olmalı. Bir başka deyişle her gün gündemde, canlı, taptaze ve başımızın üstünde olmalıdırlar. 24 Kasım'da ise ayrıca bir sosyal etkinlik ile bu duygular pekiştirilmeli. Yılda sadece tek bir gün hatırlamakla değil.

HER gün daha kötüye giden, itibar yitiren, sosyo kültürel ve ekonomik yapıları hızla bozulan öğretmenlerimizi bu duruma düşüren virüsü tespit etmek için öyle çok ayrıntılı teşhislere ihtiyaç yoktur. Herkes tarafından da bilinmektedir: "Kalite"
Mektupla veya **hızlandırılmış** eğitim ve öğretim sistemi ile siyasi çıkarları uğruna iki ayda öğretmen yetiştiren zihniyettir öğretmenleri bu duruma düşüren. Bu yetmiyormuş gibi aradan geçen yıllara rağmen ülkemizin mevcut ve gelecekteki ihtiyaçları gözönüne alınarak, ciddi bir eğitim politikasının belirlenmemesi de bu çöküntüyü, kalitesizleşmeyi hızlandırmıştır. Asırlık bir zaman periyodu için oluşturulması gereken eğitim stratejileri, ülke menfaatleri yerine siyasi menfaatler kriter olarak alınıp, günlük stratejiler belirlenmeye başlayınca ortaya çıkan manzara da böyle olur.

GEÇENLERDE Milli Eğitimimizle ilgili küçük bir araştırma yaptım. Sonuç mu? Bakın söyleyeyim: Ülkemizde 20-25 bin civarında ilkokulda görev yapacak sınıf öğretmenimize ihtiyacımız varken, bu öğretmenleri yetiştiren fakültelerdeki ilgili bölümlerin toplam kontenjanı 5-6 bin civarında. Yıllardır ihtiyaç fazlasından dolayı Fransızca ve Almanca öğretmenleri kısa kurslarla İngilizce öğretmenliğine geçişleri sağlanırken, öte yandan her yıl bu diller için 2500 civarında kontenjan ayrılmakta. Dahası bu diller için önümüzdeki ilk on yıl, hiç öğretmen ihtiyacı yok. Orta okullarda en önemli derslerden olan fen bilgisi öğretmenliği için çok yetersiz olan 200 civarındaki sınırlı kontenjanı artırmak yerini oldukça fazla miktarda bulunan biyoloji, fizik ve kimya öğretmenleri ile, bu açık kapatılmak istenmektedir. Öğretmenlerin yetiştirilmesinde gözardı edilen bu tür sayısız akıl ve mantık dışı uygulamaların yanısıra, öğretmenlerin içinde bulundukları ekonomik sıkıntılar, büyük şehirlerin öğretmenler için sürgün yeri olan doğu ve güneydoğunun ise hayati tehlike taşıyor olması, bu olumsuzlukları bir kat daha artırmaktadır.

BİZ diyoruz ki; her şeyin bir bedeli vardır. Hele insan hamuruna şekil veren eğitim ve öğretim ordusunun bedeli ise en ağır bedeldir. Eğer kendimize, ülkemize ve geleceğimize saygı duyuyorsak bu bedeli ziyadesi ile ödemek zorundayız.